

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra HEIMDALL

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter", i Grundtvig, N. F. S.: *N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter*, Gyldendalske Boghandel, 1904-1909, s. 213.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-grundtvig03val-shoot-idm139670059892896/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: N. F. S. Grundtvigs udvalgte Skrifter

Heimdal!

Det lover jeg i Kiæmpelag,
Alt med min Danske Tunge,
At før jeg flygte skal i Dag,
Hvor hvasse Sværde siunge,
Jeg tømme skal af eget Blod
En Skaal saa fiin, o, Konning god!
Som I mig her iskiænker!

Hr. Følke reed, alt som til Brud
En Beiler hardt mon stunde,
Kong Vermund med sin Hird saa prud
Kom efter, som de kunde,
Og før sig Svensken saa omkring,
Han saae saa hold en Kiæmpering
Om Dannerkongens Mærke.

De Sværde goel, og Pile sang,
Og Hieimen faldt af Sæde,
Og Staalet brast, og Blodet sprang,
Og Heden den fik Væde,
Og Jyden stod, og Jyden laae,
Som før og siden tit Man saae,
Omringet, men af Døde.

Det gik saa fort og dog saa seent,
Alt under Od og Egge,
At mange Svensker glemde reent
Den Vei fra Val til Snekke,
Og Følke sad paa den saa mod,
Og drak af Hjelms sit eget Blod,
Som Viin af Kongens Bæger.

Ja Følke sad paa Kongevei
Alt som en Helt til Skue,
For Kongehlik det dulgedes ei,
Hvi Følke sad paa Tue;
Gid ingensinde lukkes maae,
Før sligt et Underværk det saae,
En Dannerkonges Øie!

Kong Vermund kom og stod og saae
Og tog saa lydt til Orde:
Alvorlig meent, kan jeg forstaae,
Var Løftet som du gjorde.

Heimdall

Det svared Følge brat igjen:
Er det saa Nyt hos Dannemænd
At holde Troe og Love!

Det er heel underligt et Sprog,
Hun har, den Dane-Sage,
Hun taler kun saa jævnt og dog
Saa sødt om gamle Dage;
Det lader, som et Efterkuld
Hun vil udruge over Guld
Alt paa den brune Hede.

Kong Adils sad ved bredden Bord
Alt i de høie Sale,
Tog Munden fuld af Viin og Ord,
Det var hans Viis at prale;
Med Følge og med Flugt han tav,
Men raabde: jag¹ har lagt i Grav
Provin, den stolte Kiæmpe.

Det Kongeorð ved bredden Bord
Alt fra de høie Lofte
Udfløi saa fort og vidt i Nord
Som før og siden ofte,
Det fløi alt over Field og Hav,
Det ringed over Provins Grav
Og i hans Sønners Øren.

Det klang saa høit, det klang saa tit,
Og altid klang det værre:
Det Broderpar, jeg siger frit,
Var hver saa bold en Herre;
Nu lukkes om en liden Stand
De Øren eller og den Mund,
Det kan Man sagtens vide.

De Brødre stod i Svealand,
Og Adils var tilstæde,
Og Kette slog af Hiertens Grund,
Saa Hielmen sprang fra Sæde,
Og Blodet sprang af Hielmestoel,
Men Kongen fnøs, og Sværdet goel,
Og Kette maatte knæle.

¹ Saaledes Grundteksten, måske fordi Adils var Svensker.